

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

CORABIA, SIMBOL PROFETIC AL BISERICII

DUMINICA A 9-A DUPĂ RUSALII

(Umblarea pe mare –
Potolirea furtunii)

SF. MC. FLOR ȘI LAVRU

Cu adevărat Tu ești Fiul lui Dumnezeu

● „El i-a zis: *Vino. Iar Petru, coborându-se din corabie, a mers pe apă și a venit către Iisus.*” (Mt. 14, 29)

De ce l-a lăsat Hristos pe Petru să vină? Să spunem că i-ar fi răspuns: „Nu, nu poți veni”, și Petru, cu îndrăzneala sa, ar fi protestat din nou. Dar atunci când Petru a văzut marea și vântul a amețit și s-a temut și începând să se afunde, a strigat: „Doamne, scapă-mă!”

Povestind același moment de pe mare, Ioan mai spune că „voiau să-L ia în corabie, și îndată corabia a sosit la țărmul la care mergeau” (In. 6, 21). Aceasta înseamnă că atunci când au fost aproape să ajungă la țărm, Hristos a intrat în corabie. Dar Petru, coborând din corabie, a mers la Iisus, bucurându-se nu atât de mult pentru că pășește pe apă, ci pentru că mergea la El.

● „*Iar cei din corabie l s-au închinat, zicând: Cu adevărat Tu ești Fiul lui Dumnezeu.*” (Mt. 14, 33)

Vedeți cum Domnul îi duce încetul cu încetul tot mai sus? Căci mergând pe mare, poruncindu-i și lui Petru să o facă și ținându-l în primejdie, credința lor a fost întărită și mai mult. Mai demult certase marea, dar acum nu o mai face, ci își arată marea putere sub un alt chip. Pentru aceasta, I se închină credincioșii și spun: „Cu adevărat, Tu ești Fiul lui Dumnezeu.” A refuzat Iisus această mărturisire? Nu, din contră, ci a întărit ceea ce au spus ei și a vindecat pe cei ce se apropiau de El în continuare. ❖

Sfântul Ioan Gură de Aur, Omilii la „Evanghelia după Matei”

Evanghelia de astăzi este o imagine profetică a Bisericii. Ea privește întreaga Biserică și pe fiecare creștin în parte. Biserica înțeală simbolic ca o corabie este încercată de valuri sau de furtunile istoriei, de erezii, de porțile întunecate potrivnice Ei. Vânturile care au stat împotriva Bisericii reprezintă vremurile în care Biserica întâlnește ostilitate și respingere în lucrarea ei misionară.

Intro lume învolburată de păcate, de patimi egoiste individuale și colective, Biserica în formă de navă trebuie să fie lungă și încăpătoare, așa cum găsim consemnat în Constituțiile Apostolice.

Corabia, simbol profetic al Bisericii, este prefigurată de arca lui Noe. A doua prefigurare a Bisericii în formă de cruce este cortul lui Moise. A treia prefigurare era templul lui Solomon. Toate aceste prefigurări vechi-testamentare ale Bisericii sunt cuprinse în Biserica de astăzi.

Hristos a predicat într-o corabie și săvârșea minuni adeseori pe mare. Cea mai profundă lecție de ecleziologie despre taina Bisericii le-a oferit-o Domnul Hristos ucenicilor pe când se afla cu ei în corabie. Iată trei exemple: pescuirea minunată, potolirea furtunii

și umblarea lui Iisus pe mare ca pe uscat. Aceste lucrări minunate săvârșite pe mare pentru ucenici Săi ne arată taina Bisericii lui Hristos exprimată simbolic prin prezența Sa în corabie.

Mai târziu, gândirea teologică a integrat crucea în corabie. Crucea integrată în corabie a dat Bisericii dimensiunea Ei adevărată. Hristos răstignit și înviat este prezent în Biserica în formă de cruce. Această imagine a Bisericii o regăsim și la biserica Șerban Vodă. În acest sens, Sfântul Altar este punctul central al sfințeniei Bisericii întrucât reprezintă pe Iisus Hristos cel răstignit, înmormântat și înviat din morți.

Înțelegând bine simbolismul spațiului sacru, ne vom întări mai mult comuniunea de iubire sfântă cu Dumnezeu și cu semenii. Amin! ❖

Părintele Dinu Pompiliu

BĂTEA LA POARTA CERULUI O RAZĂ

Bătea la poarta cerului o rază,
Bătea sfios și-nceț ca o străină
Târziu, un înger a deschis să vază
Și-a stat, uimit de palida lumină.

Era o biata rază scăpărată
Dintr-un adânc de minte omenească,
Ce străbătuse calea-nfricoșată
De la pământ la granița cerească

Părea atât de tristă și umilă,
Dar totuși credincioasă și curată,
Că îngerul a tresărit de milă
Și-a prins-o blând de mâna tremurată.

Apoi, grăbit a luat-o-n cer la dânsul
Și-a dus-o-n sfânta îngerilor horă;
I-a podidit pe toți, privind-o, plânsul
Și-au strâns-o-n brațe toți ca pe o soră!

Ea le-a zâmbit, ștergându-le plânsoarea
Și s-a rugat apoi de ei fierbinte
S-o-nfățișeze bunului Părinte
Ca să primească binecuvântarea;

„Stăpâne veșnic, dătător de viață,
Din ce-ntunec mă-nălțai la Tine.
Din ce prăpăstii crâncene de gheață,
Din ce vârtej de patimi și ruine!

Cât am luptat cu oarbă rătăcire,
Cu nebunia surdă și păcatul
Dar n-am putut să samăn o sclipire
În largul nopții stăpânind de-a latul.

Și-n van am ars un creier, neîndurată,
Ca pe-o feștilă, fără de cruțare,
Învinsă, goală, stinsă, spulberată
Doar în surghiun gălesc acum scăpare.

Să pot s-ajung la cerurile albastre,
Ca dintr-o grea cătușă ce mă strânge
Am străbătut prin veacuri de dezastru
Ș-apoi trecui oceane-ntregi de sânge!”

Cum sta smerită în fața strălucirii,
Silită ochii sarbezi să și-i plece
Sărmana rază - far al omenirii,
Părea o umbră lăncedă și rece.

„Tu vii aicea singură și-nvinsă?
Grăi cel veșnic nevăzutul Tată
Tu fugi de teama de a nu fii stinsă?
Dar când s-a stins lumin-adevărată?
De te-am trimis în lumile-nvrăjbite
Nu te-am chemat cu pumnii strânși și
goi:
Ca pe-un mănunchi de raze împletite
Eu te-așteptam s-aduci pe toți la noi!

Dintr-un biet sâmbur năbușit în fașă,
Din scăpărarea unei minți senine

Să fii crescut o mare uriașă,
Să porți pământul însuși pân la Mine!

Plângând stingheră și tremurătoare,
C-ai fost înfrântă vii să-mi dai de
știre?

Nu te primesc săracă și datoare!
Cui ai lăsat bogată moștenire?!”

Mergând apoi spre raza-mbărbătată
I-a sărutat obrajii amândoi:
„Copila mea, fii binecuvântată,
Ia-ți deci puteri și-ntoarce-te-napoi!

Și chiar de-ar fi ca sterpu bulz de tină
Să-l părăsească oștile cerești,
Tu să rămâi, că tu ești doar lumină
Și nu trăiești decât când strălucești!” ❖

Vasile Voiculescu

Pilde pentru lumea contemporană

„**D**eci, nu duceți grijă,
spunând: Ce vom mânca,
ori ce vom bea, ori cu ce
ne vom îmbrăca? Că după toate acestea
se străduiesc neamurile; știe doar Tatăl
vostru Cel ceresc că aveți nevoie de ele.
Căutați mai întâi împărăția lui Dum-
nezeu și dreptatea Lui și toate acestea
se vor adăuga vouă. Nu vă îngrijiți de
ziua de mâine, căci ziua de mâine se va
îngriji de ale sale. Ajunge zilei răutatea
ei.” (Matei 6, 31-34)

Trăia odată într-un sat un bătrân
foarte sărac. El avea însă un cal foarte
frumos. Atât de frumos încât boierul de
la cetate vroia să i-l cumpere. Dar
bătrânul l-a refuzat spunându-i: „Pentru
mine acest cal nu este un simplu animal.
El îmi este prieten. Cum aș putea să îmi
vând prietenul?”

Dar, într-una din zilele următoare,
când bătrânul a mers la grajd, a văzut
că i-a dispărut calul. Toți sătenii i-au
spus: „Ți-am spus noi! Trebuia să îi
vinzi calul boierului. Dacă nu ai ac-
ceptat, el ți l-a luat! Ce mare ghinion”.
„Ghinion sau noroc, zise bătrânul,
Dumnezeu le știe pe toate. Doamne,
miluiește-mă pe mine, păcătosul!”

Toți au râs de el. După câteva săp-
tămâni, însă, calul s-a întors și nu era
singur, avea după el o herghelie de cai

sălbatici. Scăpase din grajd, a mers în
sălbăcie unde a curtat o tânără iapă și,
când s-a întors, restul cailor l-au urmat.
„Ce mai noroc!” strigară sătenii. „Ghi-
nion sau noroc, zise bătrânul, Dumnezeu
le știe pe toate. Doamne, miluiește-mă
pe mine, păcătosul!”

Bătrânul, împreună cu fiul său, au
început să dreseze caii cei sălbatici
pentru a-i vinde. Dar, o săptămână mai
târziu, fiul bătrânului și-a rupt piciorul
în timp ce încerca să încalceze unul mai
năruș. „Ghinion!” îi ziseră prietenii
bătrânului. „Ce ai să te faci acum, fără
ajutorul fiului tău? Tu ești deja în pragul
bătrâneții!” „Ghinion sau noroc, Dum-
nezeu le știe pe toate. Doamne, mi-
luiește-mă pe mine, păcătosul!” le răs-
punse iarăși bătrânul.

La doar câteva zile de la tragicul
accident, ostașii boierului veniră și îi
luară la oaste pe toți flăcăii din sat.
Doar fiul bătrânului a scăpat datorită
piciorului său rupt. „Ce noroc pe tine!”
strigară vecinii. „Toți copiii noștri au
fost duși în război, doar tu ai avut
norocul să îl păstrezi pe al tău lângă
tine. Fiii noștri ar putea fi uciși.”
Bătrânul le răspunse: „Ghinion sau
noroc, Dumnezeu le știe pe toate.
Doamne, miluiește-mă pe mine,
păcătosul!” ❖

SFÂNTUL IERARH SIMPLICIAN, EPISCOP AL MEDIOLANULUI

Sfântul ierarh Simplician - ale cărui părțicele din sfințele moaște se află în biserica Șerban Vodă din anul 2017 - a fost Arhiepiscop al Milanului între anii 397 și 400. Apropiat de Sfântul Ambrozie, episcop al Mediolanului, i-a fost acestuia din urmă învățător și părinte duhovnicesc, iar după plecarea acestuia la cele veșnice în 397, i-a urmat în scaunul episcopal. Ziua de prăznuire a Sfântului Simplician este 14 august.

Acest Sfânt Simplician s-a născut în jurul anului 320 și a devenit preot al Bisericii din Milano, deoarece s-a distins prin sfințenia vieții sale și prin amploarea pe care au dobândit-o învățăturile sale. Fiind un foarte bun cunoscător al limbii grecești și al filosofiei neoplatonice, în jurul anului 355 a participat la viața culturală romană și a avut o prietenie strânsă cu Mario Vittorino, care era un strălucit cunoscător al artei retoricești din vremea aceea, în Roma.

Acest orator celebru, care era păgân și căruia Senatul roman îi dedicase chiar și o statuie ridicată - în semn de admirație - chiar în Forul roman, îndrumat de Sfântul Simplician, a hotărât să abandoneze idolii și să depășească orice fel de formă de onoruri pământești, omenești și trecătoare și s-a încredințat pe el însuși, cu tot sufletul, unicului adevăratului Domn, Iisus Hristos, trecând la dreapta credință.

În anul 374, Sfântul Ambrozie, care, deși era încă catehumen la vremea aceea, dar reprezenta cea mai mare autoritate politică din nordul Italiei, fiind aclamat de către popor, este ales și desemnat Episcop de Milano. Proaspătul Episcop Ambrozie a găsit în persoana preotului Simplician un adevărat maestru neîntrecut, acesta din urmă contribuind mult la formarea creștină, teologică și pastorală a Episcopului Ambrozie. Simplician a avut de asemenea un rol important în convertirea la dreapta credință a Fericitului Augustin, care i-a dedicat mai apoi una din lucrările sale și care și-a adus aminte de personalitatea Sfântului, scriind cu stimă și venerație în cartea sa, „Confesiunile”, aceste cuvinte la adresa Sfântului Simplician: „Am făcut o vizită la Simplician, care a fost un adevărat tată Episcopului Ambrozie - datorită harului pe care episcopul îl primise de la el - și pe care Ambrozie l-a iubit într-adevăr ca pe un tată. În Simplician a strălucit harul Tău, Doamne! Auzisem că, de tânăr, a trăit cu totul devotat Ție! Dar, acum el era bătrân și lunga sa existență, pe care o închinase cu totul Ție, printr-o abnegație sfântă, l-au făcut să acumuleze o experiență mare, o profundă cunoaștere și o mare înțelepciune; și, cu adevărat, nu greșeam afirmând aceste lucruri despre el...”

Atât de mult se răspândise în întreaga lume faima sfințeniei sale și înțelepciunea sa pastorală, încât a fost invitat să participe la un Consiliu bisericesc întrunit în ținuturile

îndepărtate ale Africii. Fiind pe patul de moarte, în data de 4 aprilie 397, Sfântul Ambrozie a desemnat în locul lui pe preotul Simplician ca Episcop de Milano, ca fiind „cel mai potrivit succesor pentru scaunul episcopal, în ciuda vârstei sale avansate”.

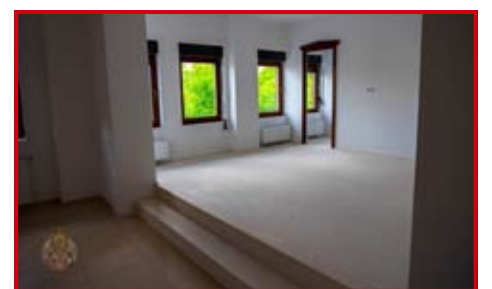

Timp de trei ani, el a condus ca un înțelept și bun pastor credincioșii Bisericii din Milano. Tot Sfântului Simplician îi va scrie și Episcopul din Trento, San Vigiliu, ca să-l informeze despre martiriul sfinților Sisiniu, Martiriu și Alexandru, care a avut loc în Valle di Non, în data de 29 mai 397, iar apoi trimite acestuia la Milano și sfințele lor moaște (n.r. - fragmente din aceste moaște avem și noi în biserica Șerban Vodă). Sfântul Simplician a murit în anul 400 și corpul său a fost depus și este venerat în Biserica Sf. Maria Fecioara, care este acum închinată și dedicată numelui său. **(Informații – Eliana Petria) ❖**

Grădinița parohiei Șerban Vodă

Osperanță începe să se prefigureze: suntem din ce în ce mai aproape de terminarea grădiniței din Așezământul Social al parohiei Șerban Vodă. Vom avea, alături de biserică, o grădiniță care va avea grijă de copiii noștri. Dacă stai și privești într-o zi de duminică, vezi că multe din familiile tinere ce vin la slujbe au copii mici. Privim cu uimire, cu bucurie, cu încredere și cu drag familiile ce vin cu pruncii lor: Anastasia, Iustin, Măriuca sunt doar câțiva din micuții de doar câteva luni ce vin alături de părinții lor. Și se pare că se simt în largul lor în biserică. Pentru ei grădinița ce se construiește va fi peste puțin un loc de joacă și educație.

Până atunci, câteva fotografii de la această grădiniță, mai precis ale sălii de festivități. Să ne-o imaginăm plină de

copii, părinți și educatori într-o zi de sărbătoare! ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 18-25 AUGUST 2019

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 18 august	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 9-a după Rusalii (Umblarea pe mare – Potolirea furtunii) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 21 august	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 23 august	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 24 august	07 ³⁰ -09 ³⁰ 18 ⁰⁰ -18 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea morților Vecernie
Duminică 25 august	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 10-a după Rusalii (Vindecarea lunaticului) Utrenia, Sfânta Liturghie

PROTOSINGHELUL IOANICHIE MOROI, CEL MAI DE SEAMĂ EGUMEN AL SCHITULUI SIHĂSTRIA

În numărul trecut vă vorbeam de un sfânt cu totul deosebit, trecut de curând în calendar - Sfântul Gheorghe Pelerinul - care a trăit colindând mănăstirile și bisericile țării, rugându-se și priveghind vreme îndelungată în ele. Nevoințele sale erau cunoscute de contemporanii săi. Acest ascet mirean avea mulți ucenici și ucenice, pe mulți dintre ei, mai ales din Ardeal, povățuindu-i să intre în mănăstire, după ce vor fi cercetat cu luare aminte dacă acesta este drumul – binecuvântat de Dumnezeu – pe care este bine să pornească în viață.

Dintre ucenicii săi i-aș aminti pe călugării Atanasie și Chiril Păvălucă, doi frați ciobani din comuna Brețcu, Covasna, care au venit la mănăstirea Neamț cu 350 de oi pe care le-au dăruit mănăstirii, iar apoi s-au călugărit și ei. Atanasie a păzit oile până la sfârșitul vieții, iar Chiril a plecat la Athos.

Toți ucenicii săi au încercat să-l urmeze pe Moș Gheorghe Lazăr: știau Psaltirea pe de rost, se îmbrăcau foarte smerit și de multe ori nu purtau încălțăminte; se rugau mult, noaptea dormeau foarte puțin și nu în pat, ci pe un scaun.

Dar poate cel mai de seamă ucenic al său a fost protosinghelul Ioanichie Moroi. Viața dinaintea călugăriei se aseamănă izbitor cu cea a Sfântului Gheorghe Pelerinul. S-a născut în anul 1859, în localitatea Zărnești, județul Brașov. Se căsătorește, primind de la Dumnezeu doi copii. La un moment dat hotărăște să intre în monahism; soția sa, împreună cu cei doi copii, au luat și ei calea mănăstirii. Soția îmbrățișează viața monahală în Mănăstirea Agapia, sub numele de Augustina.

După un pelerinaj în Țara Sfântă și în Sfântul Munte Athos, viitorul părinte Ioanichie Moroi a renunțat la lume și a intrat în monahism, la una dintre chiliile românești din Sfântul Munte. În acest loc părintele s-a nevoit între anii 1890-1900.

În anul 1900 părintele Ioanichie revine în țară și intră în obștea Mănăstirii Neamț, unde este rânduit paraclisier. În anul 1909 schimonahul Ioanichie Moroi este hirotonit ieroschimonah și trimis, ca egumen, în Schitul Sihăstria. Locașul monahal din Sihăstria a fost întemeiat în anul 1655, ca schit pustnicesc al Mănăstirii Neamț, de către pustnicul Atanasie. După secularizarea efectuată între anii 1861-1863, schitul rămâne aproape pustiu. În anul 1884, odată cu amenajarea unei fabrici de cherestea în apropierea schitului, cei câțiva viețuitori rămași se vor împrăștia și ei. În anul 1909 fabrica este închisă, iar Schitul Sihăstria este redeschis.

Egumenul Ioanichie reorganizează în întregime viața monahală de aici, adunând în

jurul său o obște de seamă și făcând o adevărată sihăstrie duhovnicească, după modelul celor din Sfântul Munte Athos.

Sfânta Liturghie era săvârșită zilnic, slujba Utreniei făcându-se la miezul nopții, iar celelalte laude, fiecare la locul ei. Se spune că părintele Ioanichie nu dădea binecuvântare de începerea slujbei până ce nu se adunau toți frații în biserică. Spovedania se făcea săptămânal, în ziua de vineri, iar împărțirea cu Sfintele Taine se făcea la vremea hotărâtă de duhovnic. În zilele de luni, miercuri și vineri se mânca o singură dată în zi, după ora 3, fără ulei, iar în celelalte zile se mânca de două ori pe zi, fără carne.

Canonul zilnic de la chilie pentru călugări era de trei sute de metanii și șase sute de închinăciuni, precum și citirea din Psaltire. Cei care nu veneau la slujba Utreniei și nu-și făceau canonul, nu primeau hrană în acea zi. De asemenea, nimeni nu avea voie să vorbească rude în chilie, să aibă bani și să vorbească cele lumești. Toate se făceau numai cu binecuvântarea egumenului Ioanichie.

Pentru smerenia și nevoița lui, protosinghelul Ioanichie a ajuns sihastru și duhovnic renumit în partea locului. La el veneau pentru sfat și spovedanie numeroși pustnici din împrejurimi, călugări, stareți, episcopi și mireni. Deși era foarte canonic și autoritar, totuși pentru fiecare găsea cuvinte de mângâiere și îmbărbătare. Cel mai obișnuit canon pentru el era postul îndelungat, rugăciunea, îndeosebi Psaltirea, și ascultarea desăvârșită. Veneau la bătrânul și bolnavi pentru Sfântul Maslu, iar dintre ei, unii se întorceau acasă sănătoși.

Începând din anul 1941, s-au abătut multe ispite și necazuri asupra Mănăstirii Sihăstria.

Mai întâi a ars biserica împreună cu toată incinta. Apoi tâlharii au jefuit de mai multe ori acest sfânt lăcaș, bătând și orbind pe stareț. Din aceste pricini, o parte din călugări s-au risipit pe la alte mănăstiri. Atunci părintele Ioanichie și-a adus aminte de cuvintele marelui bătrân Gheorghe Lazăr, spuse cu 30 de ani mai înainte: „Nu te fericesc că ai venit în locul acesta, că la sfârșitul vieții o să ai multe ispite.”

Când părintele Ioanichie Moroi s-a îmbolnăvit greu și nu mai putea conduce Schitul Sihăstria, ucenicul său, monahul Cleopa Ilie, a fost rânduit să-i continue slujirea duhovnicească. Ultimii doi ani de viață, părintele și i-a petrecut mai ales în chilie, rugându-se lui Dumnezeu neîncetat, spovedind și dând sfaturi ucenicilor săi.

În ziua de 3 septembrie 1944, cunoscând de mai înainte că avea să treacă la cele veșnice, părintele Ioanichie Moroi i-a chemat pe toți viețuitorii schitului lângă patul său, dându-le ultima binecuvântare, împreună cu îndemnul de a se ruga neîncetat, de a face ascultare cu dragoste, de a iubi sfânta Biserică și de a duce o viață curată, în Hristos. Și așa, după doi ani de suferință, starețul Ioanichie a zis într-o seară către ucenicul său, ieromonahul Ioil: „Marți mă duc la Tata! Marți mă duc la Tata!” Într-adevăr, marți, 5 septembrie, 1944, protosinghelul Ioanichie Moroi și-a dat sufletul în mâinile Domnului, lăsând în urmă o obște aleasă de 40 de călugări. Fiind plâns de tot soborul, părintele a fost înmormântat în cimitirul nou din livada schitului. După câțiva ani, soția lui, anume schimonahia Augustina, din Mănăstirea Agapia, a trecut și ea la cele veșnice, fiind înmormântată în cimitir. ♦